

Arrest

nr. 49 690 van 18 oktober 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nicaraguaanse nationaliteit te zijn, op 13 augustus 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 8 juli 2010 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, zonder bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekster ter kennis gebracht op 15 juli 2010.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 september 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 oktober 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. BOUROVA, die *loco* advocaat P. VAN ASSCHE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VYVER, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster verklaart van Nicaraguaanse nationaliteit te zijn.

Op 30 november 2009 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 2 februari 2010 legt verzoekster samen met dhr. K.K.R. (...) van Belgische nationaliteit een verklaring van wettelijke samenwoning af.

Op 11 februari 2010 meldt verzoekster zich aan bij de stad Gent om zich te laten inschrijven en wordt zij in het bezit gesteld van een bijlage 15.

Op 22 februari 2010 dient verzoekster een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

Verzoekster wordt verzocht om ten laatste op 14 juni 2010 bewijzen van een duurzame relatie voor te leggen.

Op 14 april 2010 en op 21 april 2010 legt verzoekster enkele documenten neer in het kader van haar aanvraag van 22 februari 2010.

Op 2 juli 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing houdende de weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing die als volgt wordt gemotiveerd:

“In uitvoering van artikel 52, § 4, vijfde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, aangevraagd op 22.02.2010 door S.B.A.M. (...) geboren te (...) en van Nicaraguanse nationaliteit, geweigerd.

Reden van de beslissing:

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste één jaar met haar partner, zoals vereist door de wet van 15.12.1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag, of dat zij elkaar tenminste één jaar kennen, of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben (criteria bepaald door artikel 3 van het KB van 07 mei 2008).

Betrokkene brengt slechts het bewijs aan dat ze een relatie hebben aan de hand van volgende documenten:

- *verklaringen op eer door derden: deze verklaringen kunnen niet aanvaard worden aangezien ze een gesolliciteerd karakter hebben en niet op hun objectiviteit en waarachtigheid kunnen getoetst worden.*
- *3 foto's met als datum april 2009: 3 foto's kunnen bezwaarlijk gezien worden als een afdoend bewijs voor een duurzame en stabiele relatie.*
- *Medisch attest dat verklaart dat betrokkene zwanger is. Het attest op zich bewijst het vaderschap van de referentiepersoon niet. Er is geen attest bijgevoegd dat de partner van betrokkene het kind erkent. Het medisch attest op zich kan dus niet aanvaard worden als bewijs van een gemeenschappelijk kind.*

Er is bijgevolg niet voldaan aan de hierboven vermelde criteria en het recht op verblijf wordt dan ook geweigerd aan betrokkene.

(...)”

2. Onderzoek van het beroep

In een eerste en enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 61 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van het redelijkheidsbeginsel.

Ter adstruering van haar middel zet verzoekster uiteen wat volgt:

“Om tot de bestreden beslissing te komen dient de bevoegde overheid uit te gaan van een volledige en correcte feitenvinding, hetgeen impliceert dat alle elementen die aan de basis van het dossier liggen op een ernstige wijze moeten worden gecontroleerd en vervolgens ook geëvalueerd, hetgeen in casu onmogelijk het geval kan zijn. De bestreden beslissing is gebaseerd op het feit dat er geen, duurzame relatie op een afdoende wijze zou bewezen zijn.

Een dergelijk bewijs moet uit het geheel van de feiten en elementen die naar voor worden gebracht worden aangetoond. Vooreerst zijn er de verklaringen op eer van een aantal betrokkenen die geen enkel voordeel kunnen halen uit deze verklaring zodat zij als waarachtig moeten worden aangenomen, temeer wanneer zij vergezeld gaan van diverse foto's die de relatie tussen betrokkenen aantonen.

Tot slot is de verzoekster volgens het medisch attest dat zij heeft voorgelegd zwanger van de man met wie zij een duurzame relatie heeft zodat er wel degelijk een bewijs voorligt dat zij een gezamenlijk (weliswaar nog niet geboren) kind hebben, hetgeen op de aanvraag die destijds werd ingediend ook als bewijsstuk kon gelden.

Er kan dus geen twijfel bestaan dat de verzoekster een duurzame relatie heeft met betrokkene nu zij enerzijds met hem samenwoont, sedert 13 februari 2010 ingeschreven is op hetzelfde adres als de heer K(...), en van hem een kind verwacht. De duurzaamheid van de relatie is dan ook wel degelijk bewezen aan de hand van de geleerde stukken en de stukken in het administratief dossier. Toch weigert de bestreden beslissing de duurzame relatie te erkennen en meent zij dat er geen voldoende bewijs naar voor wordt gebracht. Het medisch attest aangevuld met de verklaringen zoals aangegeven en de duidelijke bewering in het kader van het dossier van mijn cliënten dat de heer K (...) de vader is van het betrokken kind tonen aan dat wel degelijk aan de voorwaarden voldaan is om een verblijf op basis van een duurzame relatie te krijgen. De bestreden beslissing is dan ook niet voldoende gemotiveerd waarom een en ander niet als voldoende kan worden aanschouwd gelet op het feit dat geheel wordt voorbijgegaan aan de duidelijke verklaringen van de verzoekster. "

In haar repliekmemorie stelt verzoekster dat ze volhardt in haar middelen aangevoerd in haar verzoekschrift en stelt zij afstand te doen van de schending van artikel 61 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster doet uitdrukkelijk afstand van de aangevoerde schending van artikel 61 van de Vreemdelingenwet in haar repliekmemorie, zodat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna afgekort: de Raad) deze schending niet dient te bespreken.

De Raad wijst erop dat de in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot het weigeren van verblijf van meer dan drie maanden, zonder bevel om het grondgebied te verlaten wordt besloten.

In de bestreden beslissing wordt aangegeven dat zij is genomen in uitvoering van artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) en in de motivering wordt verwezen naar het feit dat verzoekster niet op afdoende wijze heeft aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste één jaar met haar partner, zoals vereist door de Vreemdelingenwet en dat verzoekster onvoldoende bewijs aanbrengt dat zij samen met haar partner in functie van wie zij haar verblijfsaanvraag indient, één jaar ononderbroken heeft samengeleefd voor de aanvraag, of dat zij elkaar tenminste één jaar kennen, of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben. Tevens wordt verduidelijkt dat de verklaringen van derden niet aanvaard worden daar ze een gesolliciteerd karakter hebben en niet op hun objectiviteit en waarachtigheid kunnen worden getoetst, dat de 3 foto's bezwaarlijk kunnen gezien worden als een bewijs voor een duurzame en stabiele relatie, dat het zwangerschapsattest het vaderschap van de referentiepersoon niet bewijst en dat er geen attest wordt bijgevoegd dat de partner van betrokkene het kind zal erkennen. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

In zoverre verzoekster van oordeel is dat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende is, wijst de Raad erop dat het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier.

Er moet worden benadrukt dat de Raad als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het raam van de uitoefening van zijn wettelijk toezicht niet bevoegd is om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr.101.624).

Verzoekster diende haar verblijfsaanvraag in als familielid van de burger van de Unie, met name als partner van een burger van de Unie.

Artikel 40bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de familieleden van de burger van de Unie zouden kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hen van toepassing.

§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten, voor zover het gaat om een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele relatie die al minstens een jaar duurt, zij beiden ouder dan 21 jaar en ongehuwd zijn en geen duurzame relatie hebben met en andere persoon;”

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de bepalingen van dit hoofdstuk, die van toepassing zijn op de familieleden van de burger van de Unie die hem begeleiden of zich bij hem voegen, van toepassing zijn op de familieleden van een Belg die hem begeleiden of zich bij hem voegen.

In het toen geldende artikel 3 van het koninklijk besluit van 7 mei 2008 tot vaststelling van bepaalde uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 7 mei 2008) worden de criteria inzake het stabiel karakter van de relatie tussen de partners bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet nader bepaald. Dit artikel luidt als volgt:

“Het stabiel karakter van de relatie wordt aangetoond in de volgende gevallen :

1° indien de partners bewijzen dat zij gedurende minstens 1 jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land hebben samengewoond;

2° indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhouden, dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

3° indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben.”

De bewijslast inzake het aantonen van een duurzame en stabiele relatie ligt bij de aanvrager. De gemachtigde van de staatssecretaris beschikt over een zeer ruime appreciatiebevoegdheid bij de beoordeling van de neergelegde stukken, waarop de Raad enkel vermag de hogervermelde wettigheidstoetsing uit te oefenen.

In het kader van haar verblijfsaanvraag als familielid van de burger van de Unie, met name als partner van een burger van de Unie legt verzoekster schriftelijke verklaringen van derden neer, alsook 3 foto's en een medisch attest aangaande haar zwangerschap.

Aangaande de schriftelijke verklaringen die zijn neergelegd door verzoekster stelt zij dat deze wel als waarachtig dienen te worden beschouwd daar deze personen geen enkel voordeel kunnen halen uit hun

verklaring en er tevens verschillende foto's werden neergelegd die haar relatie kunnen beamen. Gelet op de inhoud van deze verklaringen en gelet op het feit dat verzoekster naast deze verklaringen enerzijds enkel 3 fotos' bijbrengt van april 2009 waarvan niet wordt betwist dat deze niet kunnen gezien worden als een afdoende bewijs voor een duurzame en stabiele relatie en anderzijds een zwangerschapsattest waaruit enkel blijkt dat verzoekster zwanger is, zonder vermelding van de vader, kan de Raad het niet kennelijk onredelijk achten dat de gemachtigde van de staatssecretaris, bij gebrek aan een reglementaire bepaling omtrent verklaringen op eer van derden in deze, *in casu* oordeelt dat de neergelegde verklaringen op eer niet kunnen aanvaard worden als een bewijs van een duurzame relatie, aangezien ze een gesolliciteerd karakter hebben, want op aanvraag verstrekt, en aangezien in deze verklaringen geen concrete feiten worden vermeld die op hun waarachtigheid en objectiviteit kunnen worden getoetst, omstandigheid waar verzoekster niet kan voorhouden dat dit onjuist is. Het feit dat de betrokkenen geen enkel voordeel halen uit hun verklaring doet geen afbreuk aan het feit dat de verwerende partij onmogelijk de waarachtigheid van wat er verklaard wordt, kan nagaan. Ook aangaande de foto's kan de verwerende partij gevolgd worden in haar motivering daar foto's louter een momentopname zijn en geenszins aantonen dat er sprake is van een duurzame relatie. De motivering van de bestreden beslissing is op dit punt niet fout, noch kennelijk onredelijk.

Verder stelt verzoekster dat uit het medisch attest dat zij heeft voorgelegd blijkt dat zij zwanger is van de man met wie zij een duurzame relatie heeft en er wel degelijk een gezamenlijk kind is en dat dit destijds werd ingediend zodat er geen twijfel kan bestaan dat zij een duurzame relatie heeft met de persoon in functie van wie zij haar verblijfsaanvraag heeft ingediend. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt inderdaad dat verzoekster een medisch attest heeft neergelegd. Op basis van dit attest dat dateert van 4 februari 2010 kan louter worden vastgesteld dat verzoekster zwanger is en dat de bevalling voorzien is op 23 augustus 2010. Uit dit document, noch uit een ander document dat werd neergelegd kan worden afgeleid dat de persoon in functie van wie verzoekster haar verblijfsaanvraag heeft ingediend eveneens de verwekker is van het kind en dat er aldus sprake is van een gemeenschappelijk kind. De Raad stelt dan ook vast de argumentatie van verzoekster feitelijke grondslag mist. De regelmatigheid van een bestuursbeslissing wordt beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Het is niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om te motiveren dat op basis van het neergelegde medische attest het vaderschap van de referentiepersoon niet kan worden afgeleid.

Gelet op het voorgaande maakt verzoekster in haar enig middel derhalve op generlei wijze aannemelijk dat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende zou zijn en de verwerende partij niet in alle redelijkheid tot de door haar in de bestreden beslissing gedane vaststellingen kon komen. Het feit dat verzoekster het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de verwerende partij volstaat evenwel niet om de motieven te weerleggen. De verwerende partij is *in casu* alle pertinente gegevens nagegaan die zij noodzakelijk achtte om een beslissing te kunnen nemen. De bestreden beslissing steunt op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven. De door verzoekster aangevoerde grieven maken geenszins aannemelijk dat de verwerende partij niet in alle redelijkheid tot de bestreden beslissing is gekomen. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts vastgesteld worden wanneer men zich op zicht van de opgegeven motieven tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Met andere woorden om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301), wat *in casu* niet het geval is. De Raad stelt vast, met verwijzing naar de voorgaande bespreking, dat de motieven van de bestreden beslissing niet worden tegengesproken door de stukken uit het administratief dossier en dat zij de genomen beslissing schragen. Het redelijkheidsbeginsel is niet geschonden.

Het enige middel van verzoekster is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien oktober tweeduizend en tien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU